

משגיח כשרות המשך...

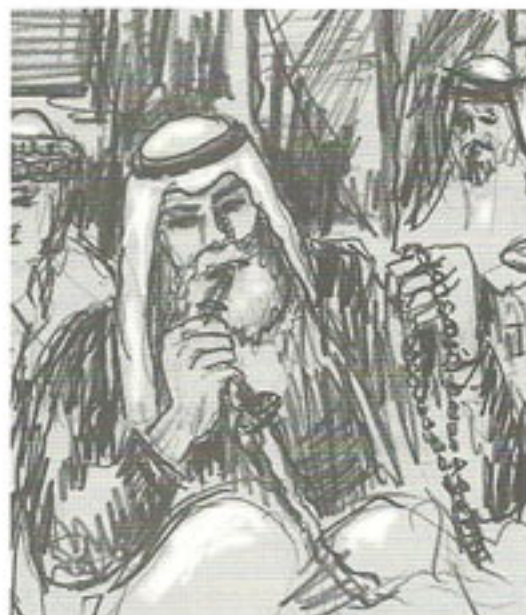
הכובש הציוני. הוא סיפר על ההצלחות כביכול של צבא סוריה ועל הנצחונות שלו נגד "הצ'קווינייס" (הציונים). יוסף ישב בפינת האוהל בשקט והאזין במתח ובחוסר נוחות להתרברבותו של האיש ולשקריו. הוא ידע את האמת וכמו כל יהודי חלבי הוא שמע את קול ישראל בערבית וידע שכל הסיפורים האלה הם שקר וכזב אבל יוסף לא הוציא הגה. רק התכנס בתוך עצמו כדי לא להתבלט. לפתע הבחין האורח ביוסף וזה הרגיש את מבטו המרושע של

האורח וקפא על מקומו. האורח ראה מיד שהנער הבהיר והיפה שלבוש בשונה מהאחרים, איננו בדוי. הוא פנה לשייך ושאל מי הילד הזה? כנראה שהוא ידע על קשרי העבודה של השייך הזקן עם היהודים, השייך ענה לו, זה ילד יהודי שבא כדי להשגיח על עבודת ייצור הגבינה של היהודים. וכך הבין את סיבת הימצאו של הנער היהודי באוהל. הוא תקע מבט מקפא ביוסף ותוך כדי כך ידו נשלחה אל השבָּרָיָה. הוא אחז את הקת התקועה בתוך נדן מוזהב שקשור בחגורה במותניו.

הוא פנה ליוסף בשפה ערבית בדוית ואמר לו תוך שהוא מסמן באצבעו על גרונו! נֶאֱלָהִי נֶאֱלָהִי לולא היית יושב בצל האוהל הזה הייתי שוחט אותך.

פני הנער היהודי הלבנו כסיד. המחשבות התרוצצו במוחו. איך נקלע לסיטואציה כזו. מה יקרה עכשיו ואיך יידעו בבית מה שיקרא לו. בלי לשים לב, התחיל לוחש את "שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי". השניות עברו כנצח. יוסף ציפה לתגובת השייך. דממה נפלה בקרב הנוכחים והזקן קטע

לבית הוריו עייף, מאוכזב, רעב, ומאוד מלוכלך אבל מודה לאלוהים שהוא בריא ושלם. באוזניו הדהדו לאורך שנים המילים שזרק לעברו אדון ג'מאל בעת שירד מהטנדר בשאלה: "לקרוא לך ביציאה הבאה?"

מרעה חדש ומים. יוסף הלך רגלי ביחד עם כל השיירה החל מעלות השחר ועד לשעות הצהריים, הגברים הלכו רגלי. רק הנשים רכבו על הגמלים והחמורים. הם הלכו מתחת לשמש היוקדת על ראשם במדבר הסורי עד שהגיעו לאזור חדש שמתאים לנטוע בו את המאהל מחדש.

במשך חודש ימים שהה יוסף במחיצתם של הבדווים במדבר, ללא תנאי מחיה נאותים וללא תנאים סניטריים, ללא רחצה ועם אוכל דליל ופשוט ביותר מטעמי כשרות, ללא חברה וללא תקשורת. החודש הסתיים סוף סוף לאחר תחושה של תקופת נצח. כמות הגבינה שנוצרה עונה כעת על דרישת אדון ג'מאל המזמין. הטנדר הישן והגואל הגיע הסחורה הועמסה עליו וגם יוסף נפרד ממארחיו ועלה לרכב. הוא חזר

אותה באומרו לאורח תוך כדי בקשה ממנו להירגע. הוא הסביר לו כי הנער אמנם יהודי הוא אבל הוא ערבי סורי ואין לו שום קשר עם היהודים הצ'קווינייס שסיפר עליהם מקודם. הוא הוסיף שהנער הזה נמצא תחת חסותו הוא ובתוך שבטו ולכן הוא נחשב לאחד מילדיו. לתגובה הזו חזר הדם ללחיו של יוסף שקיווה שהסיוט הזה יעבור בשלום. אכן כך היה. כעבור שעה קלה נפרד האורח בשלום, רכב על סוסו ונעלם לתוך החשיכה. יוסף הרגיש הקלה גדולה והודה להי על כך שזה הסתיים בשלום.

למחרת בבוקר, פירקו הבדווים את האוהלים ומכלאות הצאן שלהם. הכל הועמס על גמלים וחמורים שהתמלאו לעייפה בכל המטלטלים. הנדידה החלה בחיפוש אחר מקום